

ชะการ์รีย่า อมตยา

ฉันกำลังเดินทางในบทกวี
บทกวีกำลังเดินทางในฉัน
เราต่างมุ่งหน้าสู่ปลายทางเดียวกัน

จากหนังสือรวมบทกวี “ไม่มีหญิงสาวในบทกวี”

ความรู้

หนังสือหนึ่งเล่ม
ต้องใช้ตัวอักษรที่ล้านตัว
ต้องใช้ความรู้สึกที่แสนความรู้สึก
ต้องใช้เหตุผลที่หมิ่นเหตุผล
ต้องค้นคว้าที่พันชั่วโมง
ต้องถล่นกรองที่ร้อยรอบ
ต้องขบคิดที่ค่าสิน
ต้องใช้กระดาษที่พันหน้า
ต้องตัดต้นไม้ที่ร้อยต้น
ต้องเสียหายแต่ก็ภัย
เพื่อบรรจุความว่างเปล่าของเรา

การเดินทางของกวีบทหนึ่ง

บทกวีเดินทางของมันเอง
ผมเคยพูดเช่นนั้นกับตัวเอง
การรอนแรมของความคิด
การเดินทางของบทกวี

จากรอยหยักในหัว
ไหลเลื่อนมาทางแขน
ดุจปีศาจซึ่งปรารถนา
หลุดจากกรงที่คุมขัง
สิ้นไหวปากกาในมือ
บนเศษกระดาษ
บนแป้นพิมพ์

บนจอมอนิเตอร์
ผ่านสายเคเบิล
บนหน้าหนังสือพิมพ์
นิตยสารและวารสาร

บทกวีเดินทางของมันเอง
สู่ดวงตา ริมฝีปาก ดวงใจ
ผ่านเส้นหยักในสมอง

บทกวีเดินทางของมันเอง
และมันเรียกร้องให้ผมออกไปหาผู้คน
บนท้องถนนของชีวิต
ยังต้องการความหวัง
แม้บทกวีของผมจะเศร้า และไม่น่ารื่นรมย์นัก

ด้วยบทกวีนี้ ฉันจารึกนามให้ท่านซีตีย์*

1

ในยามตะวันสาดแสงทาบทับทั่วหมู่บ้าน
หัวใจฉันสัมผัสผิวนอนสีขาวโรยด้วยกรวด ก้อนหิน
และต้นหญ้าที่แซมขึ้นท่ามกลางทางเดิน
ถึงกลิ่นยาสูบมอดไหม้ในมวนใบจาก
และควันพวยพุ่งจากเตาเผาถ่าน
โอ กระต่อน้อยแสนรักใต้หลังคามุงจาก
วัยเยาว์อันแสนไกลพร่างพราวด้วยดวงดาว
กระซอกหัวใจฉันแทบหลุดจากร่าง
ด้วยความอาลัยอาวรณ์คิดถึงเจ้า

2

ครั้นแล้วฉันเฝ้ายาเส้นอเมริกันชน
จิตวิญญาณฉันกลับรำลึกถึงบรรพบุรุษ
ผู้ล่วงลับซึ่งนอนกำบังร่างใต้สุสานชุมชน
ซีตีย์ผู้เฒ่าทูนหัว ผู้เป็นที่เกิดทุนเคารพยิ่งของฉัน
ผู้เดินทางไกลสู่สุคติ ซุกอยู่ในดวงใจแห่งธรณี

3

บนหลุมฝังศพที่ไร้การจารึกนาม
มีเพียงเนินดินเป็นลอนคลื่น
เขาผู้เป็นซีดีย์แห่งบ้านริมเขา
สถิตดุสิตสังขารสลายสู่ธาตุดิม

4

วันที่เขาลาจากโลก
ฉันผู้เป็นทนายาพมิได้ร่วมไปส่ง
ณ ราตรีนี้ฉันได้กลับไปเยี่ยมท่าน
มิใช่ร่างอันอนิจจังที่เือนสู่เหย้า
แต่เป็นจิตวิญญาณอันนิรันดร์
กลับสู่อดีต ปัจจุบันและอนาคต

5

กลิ่นใบยาสูบจากสวนริมรั้วบ้าน
ใบจากมีวนมอดไหม้ในปากท่าน
คว้นโขมงรอยตัวขึ้นสู่ฟ้าเบื้องบน
ใบหน้าสุขุมและรอยย่นบนหน้าผาก
ที่ดูครุ่นคิดอยู่ตลอดเวลา
เสียงอลิฟบาดา**ก้องกังวาน
โสตสดับสรรพสำเนียง
คือความทรงจำเก่าที่เหลืออยู่

6

ฉันชงกาแฟถ้วยที่หมิ่น
จุดยาเส้นมวนที่ล้าน
เสียงกลองระบระรูดังสนั่น
กาฬสมัย มีคสิญญียุค
มาตุภูมิแสนรักของฉัน
ไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว
ลานกว้างหน้าสุเหร่า
ไม่ใช่ที่ชุมนุมของเราอีกต่อไป

7

โอ ดวงวิญญาณแห่งบรรพบุรุษ

ซีดีย์ ถ้าท่านยังอยู่เฉยเช่นวันวาร
 การใดที่ฉันและผู้คนของเรา
 ควรจักกระทำและไม่ควรกระทำ
 อยู่หรือไป นั่นคือคำถาม ที่น่าคิด
 ฉัน ณ บัดนี้ หลงทางไปในป่า
 แห่งภาพลวงและมายาฝัน
 ทั้งมารร้ายตามมาหลอกหลอน
 และเผด็จการทรราชคร่าชีวิต
 ไม่เหลือไว้รอยแห่งความสุขสงบ

8

ขบวนพาเหรดตบเท้ากันเข้ามา
 ได้เงาจันทร์กระจ่างฟ้า
 เสียงหมาหอนในหุบเขา
 รถไฟที่แล่นไกลออกไป
 ลมอบอ้าวในค้ำคืนที่มีดมืด
 ด้วยความปรารถนาหิวกระหาย
 โลกโมโหสิ้นในอำนาจ
 แต่ลมหายใจแห่งกวี
 บุตรหลานผู้สืบวัฒนธรรม
 จะบันทึกเป็นตำนานเล่าขาน
 ให้คงอยู่ตลอดกาล

*ซีดีย์ (อาหรับ) มาจาก *ซัยอิดี* ใช้เรียกผู้เฒ่าที่เคารพในชนเผ่า *ซัยยิด* (นายท่าน)+*อีย* (ของฉัน) เมื่อรวมกันได้ *ซัยอิดี* เมื่อพูดจะเป็น *ซีดีย์*
 ***อัสฟีบาตา* คือพยัญชนะอักษรสามตัวแรกในภาษาอาหรับ

อะไรสักอย่าง

มันต้องมีอะไรสักอย่างในจักรวาลนี้
 ที่พลัดหลงไปจากมิติกาลเวลา
 อะไรสักอย่างที่โคลัมบัสและยูลิสซีซีสตสำรวจ
 อะไรสักอย่างที่นักดาราศาสตร์กรีกและอาหรับมิได้ค้นพบ
 อะไรสักอย่างที่ศาสดาของโลกสี่มโหรีสน
 อะไรสักอย่างที่ขาดหายไประหว่างหลุมดำ
 มันต้องมีความผิดพลาดบางอย่างเกิดขึ้น

ระหว่างรอยต่อของเผ่าพันธุ์มนุษยชาติ
 ที่พลัดหลงครั้งน้ำท่วมโลก
 อะไรสักอย่างที่ไม่ได้ไปพร้อมกับเรือโนอาห์
 อะไรสักอย่างที่พระคัมภีร์โบราณมิได้จารึก
 อะไรสักอย่างทีนอสรตามูสคาตไม่ถึง

มันต้องมีความเข้าใจผิดบางอย่างบนโลกใบนี้
 ที่สูญหายไปจากฐานข้อมูลของพลโลก
 อะไรสักอย่างทีเพลโตไม่คาดคิด
 อะไรสักอย่างทีนิทเช่ไม่ได้กล่าวถึง
 อะไรสักอย่างทีไอส์ไตน์มิได้คำนวณ
 อะไรสักอย่างทีขาดหายไป...

ที่รัก

ฉันไปตลาดมืดค้าอาวุธ

เพื่อซื้อนิวเคลียร์

มาฝากเธอ

ที่รัก

~

ฉันไปตลาดค้าไม้

เพื่อซื้อโลงศพ

มาฝากเธอ

ที่รัก

~

ฉันไปตลาดขายดอกไม้

เพื่อซื้อดอกไม้

มาฝากเธอ

ที่รัก

~

ฉันไปตลาดค้าอิสรภาพ

เพื่อซื้อสันติภาพ

มาฝากเธอ

ที่รัก

~

แต่ฉันไม่เคยมีชาย!

*แรงบันดาลใจจากบทกวีของ ฌาคส์ เพรแวร์ต์

ฉันอยากเป็นนักแม่นปืน

คงจะดีถ้าฉันเป็นนักแม่นปืน

ฉันจะสอยยิงผู้บุกรุก

ทีละคนสองคนอย่างเอือกเหิน

ด้วยกระสุนทีละนัดสองนัด

ร่วงลง ร่วงลงดูใจไม้ร่วง

ฉันจะหมอบลงอย่างเงียบกริบ

ประทับพานท้ายที่ป่าให้มัน

สายตาพุ่งจดจ่อที่ศูนย์เล็ง

เล็งอย่างประณีต

มองลอดรูเล็กเล็ก

เห็นหน้าผากของผู้บุกรุก

ฉันคงสับสนเล็กน้อย

ตอนตัดสินใจเลือกเป้าพิฆาต

ฉันควรยิงหัวใจที่หน้าอกข้างซ้าย

หรือสมองในกะโหลกศีรษะดี

คำตอบฉันเลือกกึ่งกลางหน้าผาก

ระหว่างโค้งคิ้วงามอน

เป้าหมายจะได้ทรมานน้อยที่สุด

ตอนที่ฉันจะลั่นไกปืน

จิตได้สำนึกของฉันคงป่วย

ต่อสู้กันระหว่างการฆ่ากับไม่ฆ่า

ทำไมพวกเขาต้องแต่ดินตาย

ด้วยน้ำมือของฉันด้วย

โอ พระเจ้า

ข้า่น้อยมีสิทธิอันใดหรือ

ที่จักพิพากษาอายุขัยของพวกเขา

ไม่ ไม่นะ ข้า่น้อยไม่มีสิทธิอันชอบธรรมใดเลย

แล้วสุดท้ายฉันก็เอาชนะจิตได้สำนึก

ด้วยเหตุผลพวกเขาไม่มีสิทธิ์บุกรุกมาตุภูมิของเรา
ฉันลั่นไกปืนซุ่มยิงเด็ดหัวทหารอเมริกัน
ใบหน้าบิดเบี้ยวอัปลักษณ์
ตื่นตระหนกด้วยความเจ็บปวด
อาการบ่งชี้ว่าจวนจะถึงที่
แหกปากตื่นพราดพราด
แล้วร่างนั้นพลันล้มลงซังกะระตุก

แล้วทุกอย่างก็เงียบสงบ
ฉันไม่ใช่นายพรานชอบการฆ่าคน
ถ้าฉันชอบการฆ่าฉันคงตีใจสบล
ฉันเก็บมันได้! ฉันเก็บมันได้!
แล้วกระโดดโลดเต้นเหมือนเด็ก
ได้ของเล่นถูกใจชิ้นใหม่
แต่ฉันกลับพูดเบาเบาอย่างสำนึกว่า
ขอพระองค์อภัยข้าน้อยด้วยเถิด
ที่พรากรชีวิตหนึ่งที่พระองค์สร้าง
ขอพระองค์นำดวงวิญญาณของเขา
สู่สุคติเถิด

แต่ฉันไม่ใช่คนขี้กลัว
ฉันไม่มีปืน ไม่มีกระสุนสักนัด
มีแต่ดินสอกับกระดาษ
ฉันเพียงแค่ร่างเรียงร้อยตัวอักษร
กาไกลดลั้งไหลเป็นความรู้สึก
แต่ฉันซุ่มยิงพลปืนไปแล้ว
นับไม่ถ้วน นับไม่ถ้วนจริงจัง
ถ้าไม่เชื่อไปนับศพพวกเขาสิ
กองพะเนินทับถมในใจฉัน
หลายคนอาจตั้งข้อสงสัยและคิดไปว่า
ฉันช่างโหดร้ายป่าเถื่อนอำมหิตสิ้นดี
ไร้ซึ่งความเมตตากรุณาปรานี
แต่สาบานได้เลยว่า
ฉันไม่ชอบการปลิดชีพผู้ใด
แต่ฉันอยากเป็นนักแม่นปืน
สนามเด็กเล่นของหนูจะมีกับระเบิดไหมหนอ

โอ้ แม่จ๋า

สี่เหล็องแปลบปลาบแดงกำฉาน

คือระเบิดประลัยกัลป์ไปรยปราย

ลงมาบนแผ่นดินของเราใช้ไหม

ต้นอุงุ่นในไร่ของเราจะโดนเพลิงเผาอดไหมหนอ

และสวนส้มที่กำลังออกผลตก

จะทันสุกกินในเดือนรอมฎอนอันจำเริญไหมหนอ

นกกระจาบสีครามชอบเกาะกิ่งมะกอกจะตายไหมหนอ

น้ำพุอันพิศุทธ์กลางสวนของเราจะเหือดแห้งไหมหนอ

ดอกตะบองเพชรสีแดงจะเหี่ยวเฉาไหมหนอ

โรงเรียนของหนูจะโดนถล่มทลายไหม

พรุ่งนี้คุณครูจะได้มาสอนวิชาจริยธรรมไหม

ห้องฟ้าของเราจะแดงและร้อนเป็นเพลิงแบบนี้ตลอดไปหรือ

โอ้ แม่จ๋า

สนามเด็กเล่นของหนูจะมีกับระเบิดไหมหนอ

ชิงช้าสวรรค์ของหนูจะถูกรถถังยิงไหม

ห้องสมุดที่มีหนังสือนิทาน *พันหนึ่งราตรี*

บทกวี *รูไบยาด* ของโอมาร์ คัยยาม

และสมุดภาพเขียนของเพื่อนเพื่อนหนู

จะโดนบดขยี้ไหมหนอ

พรุ่งนี้เข้าร้านขนมหวานของลุงฮัซซานจะเปิดขายไหม

ร้านกาแฟ*อัลฟิฆวาร*ที่คุณพ่อชอบไปนั่งจะส่งกลิ่นหอมไหมหนอ

เข้าตุรุ่มะมีนมสดให้หนูดื่มกินกับขนมปังไหมหนอ

โอ้ แม่จ๋า

หนูเคยอ่านคัมภีร์อัลกุรอาน

พระองค์ตรัสว่า *พระเป็นเจ้าจะทรงเคียดขี้ข้างผู้อดทน*

แล้วเราจำเป็นต้องยอมให้ผู้รุกรานบดขยี้แผ่นดิน

อันเป็นที่รักของเรากระนั้นหรือ

เราต้องอดทนให้ผู้รุกรานยึดครองมาตุภูมิของเราด้วยหรือ

โอ้ พ่อจ๋า

พ่อจงไปดับไฟที่ไหม้อวดวายแผ่นดินเราเถิด

พ่อจงเอาน้ำทุกถังที่เรามีราดลงไป

เชื่อว่าเมล็ดพันธุ์เซอร์รี่จะได้ออกงามอีกครั้ง
บนเก้าถ่านซากปรักหักพังเมืองของเรา
ผีเสื้อจะได้บินว่อนทั่วแนวป่าของเราอีก
ถ้าน้ำไม่พอดับเพลิงร้อนแรง
พ่อจงเอาน้ำตาของหนูสาตลงไป!
เชื่อว่าไฟจะดับมอดลง
ท้องฟ้าจะกลับมาเป็นสีครามอีกครั้ง
กุหลาบจะแตกหน่อแทงดินอีกครั้ง
ในฤดูใบไม้ผลิ

โอ้ พี่ชายที่รัก
พี่จะรออะไรอีกเล่า
หมาป่าได้เหยียบย่ำมาตุภูมิเรา
ฝูงแกะของเราหนีกระเจิงจากหุบเขา
หญ้าเขียวจืดกลายเป็นถ้ำตะโกมุยผง
แม่น้ำไทกริสกลายเป็นสีโลหิต
เมโสโปเตเมียจันทร์เสี้ยวอันอุดมกลายเป็นสุสาน
เป็นคลังแห่งความตายและนรกบนดิน!

โอ้ พี่จ๋า
จงออกไปดับเพลิงที่ลุกไหม้แผ่นดินเรา
จงออกไปขับฝูงหมาป่ากระหายเลือด
ไปบอกพวกเขาว่าเรารักสันติภาพ
และไม่ชอบเข่นฆ่ามนุษย์ด้วยกัน!

จากหนังสือรวมบทกวี “หากภายในเราลีกรวมหาสมุทร”

ความหมาย

1

หลับใหลหลายศตวรรษ
ตื่นในยามดึกค่าคืนหนึ่ง
มีอาจจำแนกระหว่างจริงกับฝัน
จริงแท้มุ่งมาดปรารถนาชั่วชีวิต

เพื่อฝันหลอกหลอนบนเส้นทาง
 เป็นหรือตาย แดกดับหรือฟื้นคืน
 อีสราภาพในวงกต
 จองจำบนดินแดนกรร้าง
 จะหลุดพ้นพันธนาการได้อย่างไร
 อายตนะยังหิวโซและกระหาย
 โลกและสรรพสิ่งมีอาจเต็มเต็ม
 ดวงใจหายบกระด้าง
 ฉันทร์ธาในรัตติกาล หมู่ดาวดารดาษ
 อรุณรับขับขานเพลงบทใหม่

2

ภาวักลิกใต้ห้วงสำนึก
 เวียนว่ายสับสนในวังวน
 ทุกคนล้นล่องเรือไป
 ถ่อทะยานแล่นโลดฝ่าผจญคลื่นคลั่ง
 ฝืนถึงสรวงสวรรค์นิพพาน
 ไร่ทางเสือ เข้มทิศ ประภาคาร
 อับปางวายเว้งว่างในห้วงมรรณพ

3

ผลส้มสีแสดเหนือศีรษะเปล่งประกาย
 เดินเดียวดายในความเปล่าเปลี่ยว
 ทั้งเมืองตกตื่นในตระหนก
 เทพเจ้าปลดปล่อยให้มนุษย์
 ต้องเผชิญชะตากรรมด้วยตนเอง
 เทียงวันอันยาวนานจินรินันตร์
 แผลเผาครีธาศักดิ์สิทธิ์
 ท้ามผู้คน เหล่าชีวิตผู้ทุกขโศก
 หนึ่งนักถอตรหัสคุมเดินในศตวรรษใหม่
 ส่องไฟฉายได้แสงตะวันร้อน
 เขากำลังตามหาสิ่งใดกัน
 มนุษย์ที่สาบสูญ?
 ความรักที่แหลกสลาย?
 ความสงบที่พังทลาย?

4

ศตวรรษใหม่
 สิ่งประดิษฐ์และวิทยาการใหม่
 ให้สัมพันธภาพสื่อสารความเร็วสูง
 ผู้คนคุยกันมากขึ้น รักและโกรธง่ายขึ้น
 หากความหมายเป็นเพียงแค่ความหาย
 ที่ไม่อาจยึดติดถ้อยความตามอักษร
 มันพร้อมจะแหลกสลาย แตกกระจาย
 และเลื่อนไหลไปตามนิยามของมันเอง
 ไม่มีประโยคและถ้อยคำใด
 จะสามารถสื่อทุกอย่างได้สมบูรณ์

5

เสียงนักร้องทรหัส
 ก้องสะท้อนในหูของฉัน
 ความว่างเปล่านั้นเองโดยดี
 ล้มกึ่งเกลือกกับความเย่อหยิ่ง
 อ้าเปลือกรับการตื่นรู้จนถลนเหลือก
 เบิกโศกสดับระฆังอันเจียบบัง
 เสียงนั้นแจ่มชัด ทว่าไม่ได้ยิน

ข้าแบมืออันเปลือยเปล่า

นั่นคือภาพเมืองร้าง
 กับขุมประตุมหึมา
 กำแพงฉาบปูนที่ลอกล่อน
 เหลือแต่อิฐเปลือยเปล่า
 หนาวเหน็บในสายลม
 กับหุ่นไล่กาในอารมณ์งามสง่า
 และซากเนื้อหนังติดกระดูก
 ของหญิงชราคนหนึ่ง
 นั่งคุดคูในชุดไว้ทุกข์สีดำ
 วงหน้า ได้ผ้าคลุมผม
 รอยยิ้มของนาง

เจอไว้ด้วยความเมตตา
ซึ่งผุดพรายจากขุมนรก

มองลอดผ่าน
โค้งซุ้มประตุมหิมา
อีกครั้ง
กลืนเขม่าดินปืน
ตลบฟุ้งกระจาย
ทุกอนุบรยากาศ
ราวกับรูปที่ถูจุด
ในมหาวิหารศักดิ์สิทธิ์
เสียงหึ่งผู่แมลงวัน
ราวกับเสียงสวดอันวอน

ด้วยมืออันเปลือยเปล่า
ข้ากอบความสิ้นหวัง
และเป่ามันออกสู่อากาศ
ต้นกุหลาบเปอร์เซียอกในกายข้า
ดอกสีแดงและหนามของมัน
เสียดแทงทะลุออกมาจากดวงตาข้า
นกพิราบสองตัวคาบกิ่งมะกอก
สูมทำรังบนศิระชะ .... ทว่า
ข้าสลัดรังของมันทิ้ง
ลิดกิ่งและหนามคมแห่งกุหลาบ
พร้อมเดินจากมา
ด้วยมืออันว่างและเปล่าเปลือย

จากบทกวีใหม่ From New poems

ฉันมองเห็นตัวฉัน

ฉันมองเห็นตัวฉัน
 และผู้คนในความสับสนทुरนทुरาย
 ระหว่างทางแยกจุดตั้งเขาวงกต
 ผู้ก้าวไปข้างหน้าอย่างละล้าละลึ่ง
 และพะว้าพะวังอดีตเบื้องหลัง
 หลอกหลอนถึงความรุ่งโรจน์
 ผู้พลัดหลงตกลงไปในหลุมลึก
 กัดกัดประวัติศาสตร์ที่ซุดขึ้นมาเอง
 แน่แท้ยังไม่เคยมีผู้ใดซุดหลุมซ้ำ ๆ
 เพื่อฝังศพด้วยมือตัวเอง
 แม้ไม่มีใครคาดเดาอนาคต
 แต่บางครั้ง สิ่งที่อยู่ไกลออกไป
 เหมือนภาพสะท้อนจากเศษกระจก
 ส่วนเต็มที่ขาดหาย ตกแตกสลาย
 หากพอมีจินตนาการอยู่บ้าง
 แม้มืออาจแลเห็นอนาคต
 ทว่าปัจจุบันแจ่มชัดในดวงตา

ฉันมองเห็นตัวฉัน

และผู้คนในความสงสัยอลหม่าน
 แดกตื่นท่ามกลางความฉงนฉงาย
 ความคิดแปรปรวนถล่มทลาย
 เหมือนม้าพยศตัวหนึ่งจากเทพนิยาย
 ควบฝ่าห่อหอยานผ่านพงไพรศักดิ์สิทธิ์
 ป่าไม้เกรี้ยวกราดสายลมกระโชก
 เสียงกู่ร้องก้องสะท้อนทั่วหุบเขา
 บางคนเข้าป่าเพื่อค้นหาตัวเอง
 แต่ไม่พบตนเอง ไม่พบใครอื่น
 บางคนจมจ่อมตรึงติดใยสั้วของเมือง
 เพียงจะค้นพบว่า
 ตนโดดเดี่ยวท่ามกลางมากมาย
 ผู้คนซึ่งหัวใจแหลกสลาย
 ฉันมองเห็นตัวฉัน

และฝูงชนผู้ไม่มีศรัทธาในครอบครอง
 แบกแอกกังขาและคำถามมากมาย
 รวมถึงข้อคิดเห็น วิพากษ์วิจารณ์
 แต่ถ้อยคำ ตอกตรง พันทนาการ
 ด้วยโซ่ตรวนแห่งความหวาดกลัว คลุมเครือ
 ความน่าสะพรึงของความมืดที่แฝงตัวในความมืด
 น่ากลัวกว่าความมืดที่ปรากฏ ณ ที่แจ่มสว่าง
 เมื่อปราศจากศรัทธาแล้ว
 การแห่แหนไปโดยไม่ยั้งคิด
 ในทิศทางเดียวกัน
 กลายเป็นเรื่องสามัญปกติ
 ใครผู้ใดบังอาจนอกกลุ่มนอทาง
 ล้วนต้องกลายเป็นคนผิดบาป
 ตกนรกหมกไหม้ชั่วกัปชั่วกัลป์

ฉันมองเห็นตัวฉัน
 และผู้ไม่มีกระดูกสันหลังเป็นของตนเอง
 ผู้คนซึ่งสตัฟฟ์ความคิด แล้วแปรเป็นเรือ
 ล่องวนในอ่าวอ่างน้ำอันรินรินตร์
 เมื่อปราศจากกระดูกสันหลัง
 ย่อมมีอาจยืนหยัดตรง ส่งฝ่าเผย
 เมื่อไม่มีจุดยืน ก็สิ้นซึ่งความแข็งแกร่ง
 ชัยชนะที่ไร้จุดยืนจะมีค่าอันใด
 เมื่อมันเปราะเปื้อนจิตวิญญาณ
 เป้าหมายสูงส่ง แต่วิธีการโสมม

ฉันมองเห็นตัวฉัน
 และผู้คนที่ยึดติดกับสายเลือด
 ขาดพันธุ และพรหมแดนกำเนิด
 ผู้มองเห็นขอบฟ้าเป็นกำแพง
 มองเห็นศาสนาเป็นรั้วหนาม
 เบื้องหน้ากระเจกเงา
 ลองลิมทุกสิ่งทุกอย่าง
 ทุกสิ่งทีมาจากครูบาอาจารย์
 ทุกอย่างทีมาจากอุสตาซ อุสตาซหะห์
 ปล่อยให้ในหัวสมองแบลงค์ ๆ เปล่า ๆ

แล้วถามตัวเองสิว่า؟ **سياف كامو؟**

เจ้าคือใคร คุณคือใคร เธอคือใคร

Who are you? **من أنت؟**

ทุกอย่างมีเหตุผล

เพียงแต่คุณอาจไม่ชอบผลของมัน

ทุกอย่างมีคำตอบ

เพียงแต่คุณอาจไม่ชอบตอบมัน

ฉันมองเห็นตัวฉัน

เหมือนหน้ากระดาษเปล่าแทรกในหน้าหนังสือ

ฉันปรารถนา ฉันอยากให้มันเต็มด้วยถ้อยคำ

รูปประโยค พรรณนาโวหาร สัญลักษณ์ และเครื่องหมายต่าง ๆ

แต่คิดว่าปล่อยให้มันว่างเปล่าอย่างนั้นเสียดีกว่า

ฉันมองเห็นตัวฉัน

และฉันเห็นพวกคุณมองเห็นฉันเขียนบทกวี

แต่ฉันอยากเห็นพวกคุณมองเห็นตัวเองมากกว่า

ภูมิศาสตร์แห่งแสง

ในเรตินาของดวงตา

ภาพโลกกลับหัว

เหมือนบทกวีเซอร์เรียล

เรามองโลกกลับหัวโดยไม่รู้ตัว

เรามองโลกผ่านดวงตาของเรา

หรือผ่านการหักเหของแสง?

ระยะเดินทางของจินตนาการ

เร็วกว่าความเป็นจริงเสมอ

บางทีจริงกว่าความเป็นจริง

จนเกิดจินตภาพลวงตา

ภาพมายาหลอกหลอน

ให้เชื่อในสิ่งที่ไม่มีอยู่จริง

จึงพากันสร้างวิมานในอากาศ

เนรมิตอาณาจักรอันยิ่งใหญ่

เมามาย ละเมอเพื่อพัก

ถึงความรุ่งโรจน์

โลกในจินตนาการที่เราสร้าง
ปลอดภัยกว่าโลกที่เป็นอยู่จริง
เราชุด เราชุด เราชุดภายในตัวเรา
เพื่อเป็นหลุมหลบภัย
จะมีที่หลบภัยใดเล่า
สงบสุข โป้นจากความวุ่นวาย
เท่าหลุมหลบภัยในตัวเรา

ภูมิศาสตร์แห่งแสง
ยากที่จะค้นพบและครอบครอง
นักเดินทางและนักแสวงหามากมาย
พยายามเผชิญ เผชิญโลกกว้าง
แต่กลับไม่มีใครคว้าแสงมาได้
สุนทรียศาสตร์แห่งแสง
อาจค้นพบในความมืด
รอบ ๆ ตัวเรา
หรือในตัวเราที่สับสน
ยังมีดมเพียงใด
ยังเข้าใจความจริง
สัมพันธ์ภาพระหว่างแสงและสี
เมื่อแสงเปลี่ยน สีก็เปลี่ยน
ความจริงก็เปลี่ยน
ความงามก็เปลี่ยน
เมื่อแสงอาทิตย์อัสดง
ทุกอย่างแหลกสลายกลายเป็นสีดำ
เหลือเพียงความจริงที่เปลือยเปล่า
ความอ้างว้างเดียวดาย
ความรู้สึกไม่ปลอดภัย
ก่อตัวอย่างเงียบ ๆ ในตัวเรา
พระองค์มอบความมืดแก่เรา
แต่ก็ไม่ลืมนอบดวงตาแก่เราด้วย